

TÓTH ERZSÉBET

Tisztán és Izolda

*Felöltözöl szépen,
ennyi legalább hadd legyen meg:
várni még valamit, várni valami mást,
bóklászni vásárlások során,
milyen kevés kell már létezésedhez,
zsömle, cigaretta (Édesanyád kifejezése),
újság, bár ez utóbbi már életedbe kerülhet,
ha meglátod benne, amit kerestél,
vagy kerülni igyekeztél, egyremegy,
ha meglátod, olthatatlan szomjaddal rázuhansz,
és meglátod gyakran, szereted talán az életveszélyt,
ólomköpenyként borul rád tavasz, nyár, ősz,
tél, hogy voltak ők, hogy voltak évszakok!
ördögi parancs törli ki belőled, miféle kábítószerre
vágyik még tompa, kegyetlen, kongó agyad?
Valld be nyugodtan, szenvedélybeteg vagy,
igazán megalakíthatnád már a Névtelen Olvasás-
mániások Klubját, nem is rossz név: NOK, NOK-
tagok, együtt könnyebb lenne megszabadulni,
elmondani már fél megoldás, hallgatni róla mint a sír,
azonban út a pokolba,
és főszenvedélyed tagadhatatlan tüneteit
egyéb, kevésbé kóros alszenvedélyekre háritani
csak olajjal kevert alkohol a tűzre, út a sírba.
Márpedig hallgatni fogsz. Elmész a halálba.
Névtelen alkoholistaként viszed sírba a titkod,
mert szenvedélyed fő mozgatója éppen a
névtelenség. Hadd lehessen neked is titkod,
ha már annyira, örökké, mindég, végzetesen
elárulod magad. Ez a szenvedély, mint a többi,
csak a halállal ér véget, dohányos leszel,
aki éppen tíz, tizenöt éve nem gyújtott rá,*

*nem nyitotta ki kedves könyvét. Tíz évig is „tisza”
lehetsz, de elég egyetlen pillanat szenvedélyed
tárgyára, és visszazuhantál. Elég egy baráti mondat,
és a mondat végén csak bámulod némán volt barátodat,
elmebetsz a világ végére is, ha nem tudod nem
fölvenni a telefont, és a legfinomabb
társalgásból is hirtelen előbújik a hétfejű
sárkány, és legborzalmasabb, hogy szinte várod,
mert már annyiszor nem voltál elég neki, hogy tudod:
újra és újra el fog még jönni, hogy lakmározhasson belőled,
mert tudja, hogy van még mit lakmározni.*

Nem tud egyformán vigyázni

*A tél már felhúzta hókesztyűjét a fák
ágacskáira, ne fázzanak, de élő emberi
zsákok dőlnek a hóra, és röptükben meg-
fagyott cinkék zuhannak hósírukba ---*

*hát nem tud egyformán vigyázni mindenkire
nem, de lüktető, okos műszerrel látta el
a golyákat, fecskéket, más költöző madarakat,
el ne tévesszék, mikor kell indulni Afrikából,*

*s visszataláljanak, útközben mégis sokan
megfagynak és lezuhannak --- a golya talán
már itthon felszívét melegíti fél lábával,
ne fázzon a hosszú úton, sakálhang ne*

*ijessze, gondoltad-e például, hogy az apró
fenyőpinty egyedül vág neki a nagy kalandnak,
távolt a madárcsapatoktól, még a párjával sem
törődik, és ha átvészeli a hosszú repülést,*

*egyáltalán nem biztos, hogy a párjához tér
vissza, feltételeznél ekkora hűtlenséget egy*

*ilyen kicsi madárról? Ugye nem. A műszertől
azonban ő sem tud megszabadulni, senki, pedig*

*az okos emberek közül sokan próbálkoznak meg-
szabadulni műszerüktől, vissza ne találjanak oda,
ahol már sokszor megfagytak --- mégis vissza-
találnak, nem rendelkezhetnek testük felől, sem*

*haláluk után, sem előtte, felbontják testüket,
idegen orvosok szemlélik a szív krátereit, meg-
számolják hány volt, de nem lehet megállapítani,
melyik volt a sok közül végzetes, mert nem biztos,*

*hogy az utolsó volt, az utolsó is csak egy a sok
közül, érthető, mondják, ennyi kráterrel a szív
nem bírja sokáig, nem.*

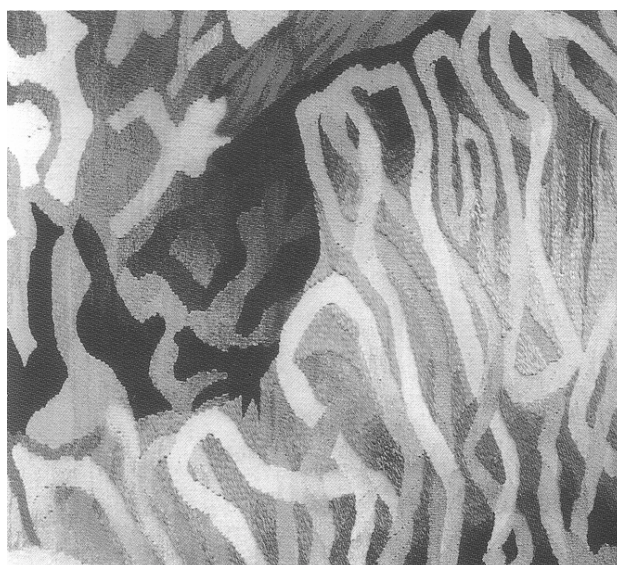
*Mikor a vér elmarad
csöndben, nincs abban semmi hisztéria,
csak megadás van: elvégeztem.*

Hajnali versek

*Hűvös fuvalmak az éjmeleg testen,
jönnek az álomból, hajnali versek,
honnan jönnek belőlem, hozzám?
Váratlan, mégis várva várt társak,
néha játszanak velem, néha komolyan
beszélgetnek, titkaimról,
mikről csak ők tudhatnak, talán
még én sem, elrendezzük az életemet
mielőtt végleg fölébrednék,
mozdulnom sem kell, ezek a legszebb
percek, még meg sem születtem,
még Anyám is lehetnék,
aki még teknőben mosott,
és teknőben fürdette kisbabáját,*

*akire az orvos rákiabált:
„Miért nem az anyja hozta ezt a gyereket?”
„De hisz én vagyok az Anyja.”
Hajnali látogatók, vakmerő bolondok,
visszaraktok abba a régi teknőbe,
az egyetlenbe, ahol egy életen át
anya mosdatja lányát, lány az édesanyját,
váltakozva az időben,
jöttök hívatlanul, hogy jól kezdődjön
a napom, titeket nem lát nyomdafesték,
készülök verspólyában a napra,
még nem vittem el bőrömet a vásárra,
Istenem, engedd hozzám őket,
mielőtt fölkelek, mielőtt élni kezdek,
és lerázom magamról az éjszakát,
a hajnalt, a látogatókat,
mint kelletlen, kínos, titkolt viszonyokat.*

TRAIAN BOICESCU